

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/316/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892765
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1015892765.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. decembra 2014 č.k. 8C 154/2012-90, a proti uzneseniu zo dňa 11. marca 2015 č.k. 8C 154/2012-115 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 8C 154/2012-115 zo dňa 11.03.2015 **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, a zároveň zamietol jeho návrh, ktorým sa od odporcu domáhal zaplata sumy 175 eur titulom náhrady škody a sumy 165,96 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, spočívajúcim v tom, že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom (povinným) T. U., nar. XX.XX.XXXX. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok), ust. § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1, 2 a 3, § 19 ods. 1, 2 a 3, a § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a vecne tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a preto jeho návrh v celom rozsahu zamietol. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Najskôr dospel k záveru, že na prerušenie konania v zmysle návrhu navrhovateľa zo dňa 12.12.2014 nebol dôvod, a preto tento návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že navrhovateľ požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. S poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c) a § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. vyhodnotil, že dôvod na prerušenie konania nie je daný, nakoľko o námietke navrhovateľa, týkajúcej sa zaujatosti zákonného sudcu, bolo už rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave uznesením č.k. 8NcC

223/2012-20 zo dňa 22.10.2012, ktorým nebol zákonný sudca B.. U. M. z prejednávania a rozhodovania v tejto veci vylúčený, a o sťažnosti navrhovateľa Ústavný súd SR rozhodol už dňa 30.10.2013 uznesením č.k. II. ÚS 556/2013-10, keď túto jeho sťažnosť vo veci vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania teda nebol dôvodný.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vec prejednal podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. na pojednávaní dňa 15.12.2014 v neprítomnosti účastníkov konania i právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili. Vykonaným dokazovaním z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 39Er 257/2005 zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 03.02.2005 na podklade exekučného titulu, notárskej zápisnice č. N 3151/2004, NZ 75910/2004 zo dňa 16.10.2004, bola Okresnému súdu Bratislava II dňa 09.02.2005 doručená žiadosť súdneho exekútora B.. A.U. J. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 113/2005 (v žalobe nesprávne označený EX 11211/2011). Dňa 11.02.2005 vydal tunajší súd poverenie č. XXXX XXXXXX*, ktorým poveril súdneho exekútora B.. A. J. vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu 7.560,- Sk, trovy konania a trovy exekúcie. Dňa 06.10.2010 bol exekučnému súdu elektronicky doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, pričom vykonaním exekúcie žiadal poveriť súdneho exekútora W.. U. I.. Exekučný súd vyzval dňa 25.10.2010 súdneho exekútora B.. A. J., aby v lehote 7 dní oznámil, aký je súčasný stav vymáhania pohľadávky oprávneného, vyjadril sa k návrhu na zmenu exekútora, doručil súdu exekučný spis a vyčíslil trovy exekúcie. Pôvodný súdny exekútor doručil súdu exekučný spis EX 113/2005 a vyúčtovanie trov exekúcie dňa 05.11.2010. Exekučný súd následne uznesením č.k. 39Er 257/2005-19 zo dňa 20.01.2011 rozhodol o zmene súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril W.. U. I.. Uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o jeho žiadosti na zmenu exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote, čím došlo zo strany exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu, v dôsledku čoho mu mala vzniknúť majetková škoda pozostávajúca z nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom, ktorú preukazoval znaleckým posudkom. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením.

Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Skonštatoval, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že oprávnený doručil exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 06.10.2010, a že súd o zmene súdneho exekútora rozhodol uznesením zo dňa 20.01.2011. Zdôraznil, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora ustálil, že bol splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zák. č. 514/2003 Z.z.), ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II ako exekučného súdu. V tejto súvislosti však poukázal na to, že na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora sa vyžadovala súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, ktorý pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora musel súdu doručiť exekučný spis a vyčíslenie trov exekúcie.

Dospel tak k záveru, že druhý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, nebol navrhovateľom preukázaný. Vychádzal z toho, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je navrhovateľ povinný preukázať. Uviedol, že navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení predložil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave dňa 17.01.2014 vo veci stanovenia výšky jeho majetkovej škody. Po oboznámení sa s predmetným posudkom skonštatoval, že tento listinný dôkaz nepreukazuje vznik a výšku konkrétnej majetkovej škody v prejednávanej veci, keď iba všeobecne vyčísluje náklady za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom SR v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom SR v exekučných veciach, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch SR v exekučných veciach. Vyhodnotil, že takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou,

ktorú bol navrhovateľ povinný preukázať, nakoľko znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave nie je dôkazom preukazujúcim vznik a ani výšku škody v tomto konkrétnom prípade. Zdôraznil, že dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa, ktorý ho však neunesol, a preto jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/20013 Z.z., poukázal na to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla nemajetková ujma. Uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty nezakladá automaticky nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže aj v tomto prípade má navrhovateľ povinnosť preukázať nemajetkovú ujmu, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ak navrhovateľ uvádzal, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, tieto tvrdenia však nekonkretizoval a nepreukázal. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, poukázal súd prvého stupňa na to, že navrhovateľ nevyužil možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Naviac, nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností každého prípadu, pričom v posudzovanej veci bolo rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty spôsobené aj nevyhnutnosťou poskytnutia súčinnosti zo strany pôvodného súdneho exekútora. Vyhodnotil, že nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora v danej exekučnej veci, nemohlo spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, považoval za nepravdepodobné, že by za čas omeškania súdu s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora došlo k tak závažnej ujme, ako navrhovateľ popisoval v návrhu. Nepovažoval tiež za prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. insolvenzie povinného na súd. Uviedol, že pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu, a pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzročený s tým, že existuje riziko insolvenzie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Dospel potom k záveru, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je pre navrhovateľa dostatočným zadosťučinením konštatovanie porušenia jeho práva.

Nestotožnil sa ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia s nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prieťahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu, a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať. Napokon súd prvého stupňa uviedol, že ak by aj bolo preukázané, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla navrhovateľovi škoda, resp. nemajetková ujma, nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navrhovateľ totiž nepreukázal, že by mu ním tvrdené náklady nevznikli bez ohľadu na nesprávny úradný postup. Námietku premlčania uplatnenú odporcom vyhodnotil ako nedôvodnú. S poukazom na tieto závery potom návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého

stupňa vytkol, že dňa 15.12.2014 vec pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, keďže už v návrhu namietal, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol tiež, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolanie podal aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže v čase podania odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté, a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď odignoroval jeho žiadosť o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pretože trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal potom za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje, a jeho rozhodnutie je preto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Mal tiež za to, že znaleckým posudkom, ktorý si nechal vypracovať a predložil v konaní, jednoznačne preukázal, že nesprávny úradný postup objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Napadnutý rozsudok považoval za nedostačitočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania, prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.), a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. §

101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti jeho resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadaval z dôležitých dôvodov o odročenie.

Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 15.12.2014. Predvolanie na toto pojednávanie spolu s poučením podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo navrhovateľovi doručené dňa 26.11.2014 a jeho právnomu zástupcovi dňa 21.11.2014, podľa doručeníek založených v spise na čl. XX. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo spolu s predvolaním doručené aj vyjadrenie odporcu k jeho návrhu. Právny zástupca navrhovateľa doručil dňa 12.12.2014 do podateľne súdu prvého stupňa e-mailové podanie, obsahujúce návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorou namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, čo považoval za dôvod pre zrušenie pojednávania. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadaval o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže v prvom rade o ním namietanej nestrannosti súdu už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8NcC 223/2012-20 zo dňa 22.10.2012, ktorý na námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom v návrhu na začatie konania rozhodol, že zákonný sudca B.. U. M. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Navyše ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave bola už v čase návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením II. ÚS 556/2013-10 zo dňa 30.10.2013, preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak dôvod na zrušenie pojednávania, uvádzaný navrhovateľom, nepovažoval za dôležitý, a vec prejednal a rozhodol. Z vyššie uvedených dôvodov potom ani odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca nemohla obstáť.

Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č.k. 8NcC 223/2012-20 zo dňa 22.10.2012 bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením II. ÚS 556/2013-10 zo dňa 30.10.2013, rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania už viac ako rok vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstáť, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Tým, že súd prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol v napadnutom rozsudku, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom by došlo jedine v prípade, že by súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom v merite veci, a opomenul rozhodnúť o uvedenom procesnom návrhu navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, čo je zrejmé zo zápisnice z pojednávania zo dňa 15.12.2014. Vzhľadom na to, že žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania nebol s poukazom na vyššie uvedené dany, súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 15.12.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1 a 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. XX ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností.

Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena tak, ako tomu bolo i v posudzovanej veci. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 15.12.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Už spolu s predvolaním na pojednávanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené aj vyjadrenie odporcu k žalovanému nároku, na ktoré nereagoval žiadnym písomným podaním. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle ust. § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo forme stanovenej zákonom nazerať do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil všetky listinné dôkazy založené v spise. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku popri konštatovaní, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora nedodržal 30-dňovú lehotu, poukázal na tú skutočnosť, že na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora sa vyžadovala súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, ktorý pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora musel súdu doručiť exekučný spis a vyčíslenie trov exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je

nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02).

Odvolačný súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky znaleckým posudkom bez ďalšieho dôkazu o vzniku a výške konkrétnej v tomto konaní uplatnenej škody nie je. Napokon navrhovateľ vynaloženie ním tvrdených nákladov v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje a jeho správne závery nepovažuje za potrebné opakovať. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd s o záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

Napokon neobstojí ani argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci, a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil. Ak potom návrh navrhovateľa zamietol ako neopodstatnený z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. pre nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, rozhodol vecne správne, a odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil.

Z vyššie uvedených dôvodov potom napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, keďže si ju neuplatnil návrhom a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením č.k. 8C 154/2012-115 zo dňa 11.03.2015 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku vo výške 20 eur s tým, že poplatok bol vyrúbený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietal, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh

úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. je v odvolacom konaní poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa súd napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrúbil, a súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrúbený v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné, a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny. Odvolacie námietky navrhovateľa nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí navrhovateľ v odvolaní, a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Závery z navrhovateľom v tejto súvislosti citovaného

rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovateľné, keďže tieto sa týkajú súdnych konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bolo touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložené ust. § 18ca, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrúbiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v ust. § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 04.02.2015, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinnejšie v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrúbil aj v správnej výške 20 eur. Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.